

Jutjat Contenciós Administratiu núm. 01 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, edifici I - Barcelona
08075 Barcelona

Tel. 935548447

Fax: 935549780

A/e: contencios1.barcelona@xjgencat.cat

NIG 0801945320188007223

Procediment abreujat 336/2018 B

Matèria: Responsabilitat patrimonial (Proc. Abreujat)

Entitat bancària: **Banc de Santander**

Per a ingressos en caixa, concepte: 0897000000033618

Pagaments per transferència bancària: IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274

Beneficiari: Jutjat Contenciós Administratiu núm. 01 de Barcelona

Concepte: 0897000000033618

Part recurrent/sol·licitant/executant: Neus Rof Ros

Procurador/a: Judith Carreras Monfort

Advocat/ada: Joan Pascual Esquiús

Part demandada/executada: MAPFRE, AJUNTAMENT

GRANOLLERS

Procurador/a: Oscar Entrena Lloret, Alfredo Martinez

Sanchez

Advocat/ada:

SENTÈNCIA NÚM. 302/2019

Magistrada: Ramona Guitart Guixer

Barcelona, 2 de desembre de 2019

RAMONA GUITART GUIXER, Magistrada jutge substituïda del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Barcelona, he vist el procediment contenciós abreujat núm. 336/2018-B, en el qual han intervingut, com a part demandant, [redacted] representada per la Procuradora dels Tribunals, Judith Carreras Monfort i defensada lletrada, i com a part demandada, l'Ajuntament de Granollers representat pel Procurador dels Tribunals, Oscar Entrena Bagan i defensat pel Lletrat municipal, i Mapfre, S.A., dicto aquesta sentència sobre la base dels següents,

ANTECEDENTS DE FET

PRIMER. L'actora interposa el present recurs contenciós administratiu contra la resolució desestimatòria de la reclamació de responsabilitat patrimonial instada davant la referida Corporació municipal, havent-se fixat com a quantia de 16.914,66 euros per la qual cosa es segueix aquest recurs pels tràmits corresponents al procediment abreujat previstos a la Llei 29/1998, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa.

SEGON. Atès que per quantia va correspondre el procediment abreujat, es va assenyalar

la vista per al dia 19 de novembre de 2019. Comparegudes les parts el dia i hora esmentats, es va celebrar l'acte de la vista, en què l'actora es va ratificar en la demanda presentada, mentre que l'administració demandada i part codemandada –Mapfre, S.A., s'hi van oposar tot sol·licitant la desestimació d'aquest recurs. Acte seguit i després del que les parts varen proposar prova que va ser admesa i practicada amb el resultat que figura a les actuacions. Finalment, les parts van formular les conclusions tot ratificant les pretensions respectives.

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- Constitueix l'objecte del present recurs contenciós administratiu la Resolució E-4473/2018 de data 28-6-2018 del Regidor delegat de l'Ajuntament de Granollers per la que es resol: *“Primer.- Desestimar íntegrament la reclamació en sol·licitud de responsabilitat patrimonial d'aquest Ajuntament efectuada per la _____, en data 5 de novembre de 2015, en base als anteriors antecedents i fonaments jurítics, així com el pagament de la indemnització sol·licitada”.*

SEGON.- En la demanda, la lletrada de la part actora sol·licita que es declari la responsabilitat de l'administració demandada i se la condemni a indemnitzar a l'actora en la quantitat de 16.914,66 euros més interessos legals des de la reclamació administrativa com a conseqüència del mal estat en la conservació i manteniment de la via per la que circulava la recurrent

L'actora relata en el seu escrit de demanda,

“FETS

PRIMER.- El passat dia 13/10/2015 –dia plujós- al voltant de quarts de cinc de la tarda la meva representada, i senyora _____, amb ocasió d'anar caminant pel carrer Ramon Llull cantonada amb el C/ Rosselló de Granollers, al caminar per damunt de les rajoles del desnivell de la vorera existent tot just al creuar el carrer pel xamfrà i pas de vianants, va relliscar i caure al terra, on es va fer totes les lesions de les que mes endavant en parlem i acreditem.

Que la causa de la relliscada va ser pel material del tot inapropiat de les rajoles amb les que l'Ajuntament va construir el desnivell o rampa a la vorera del xamfrà.

Hem vist que es tracta d'un material del tot inapropiat, doncs les de la rampa son rajoles llises, sotmeses a algun procés d'afinat o polit, amb brillantor, lliscant en sec, sense raspallat, i sense texturitzant, sense granallat, amb arestes rectes, sense relleu, no tàctils, i no rentades, lo que provoques sovint, la relliscada i conseqüent caiguda de vianants, no tant sols amb el terra mullat, si no també inclús en sec.

Que per aquests fets, va formular l'adient reclamació administrativa davant

L'Ajuntament de Granollers, el que després de tots els tràmits acreditem amb la resolució que s'acompanya com document núm. 1.

Val a dir que aquesta part va demanar per dues vegades a l'expedient administratiu instat, que pels tècnics competents de l'Ajuntament es dictaminés sobre les esmentades rajoles, les analitzés i informés segons lo demanant, prova que no es va realitzar, doncs els tècnics de l'Ajuntament, sense fer cap prova ni test demanat, es van limitar a dir que les rajoles complien la normativa vigent.

Entenem que aquest argument per sí sol, no es suficient, per eximir de responsabilitat a l'Ajuntament.

Aquest comportament "interessat i de part" de l'instructor de l'expedient i dels tècnics, ha obligat amb aquesta part a tenir que encarregar a un arquitecte i arquitecte tècnic que fes un dictamen pericial de les rajoles segons lo demanat, informe que s'acompanya amb aquesta demanda de document núm. 2 i que donem aquí per íntegrament reproduït.

Amb aquest informe acreditem que la causa del sinistre son les rajoles del tot inapropiades per aquesta utilitat. Ja que des d'ara demanen la seva presència a l'acte de la vista.

Val a dir ara i també, que l'Ordre VIV/561/2010, d'1 de febrer, per la qual es desenvolupa el document tècnic de condicions bàsiques d'accessibilitat i no discriminació per a l'accés i utilització dels espais públics urbanitzats ens diu que "tota pavimentació d'espai públic d'ús de vianants ha de ser antilliscant, en sec i en mullat, Disposició Transitòria 2ª.

SEGON.- La actora a la caiguda per culpa de lo lliscant de les rajoles, es va fracturar el braç dret (trencament del cúbit i el radi) a mes de patir varies contusions (dues fissures al maluc dret). Va ser atesa al carrer per una ambulància del SEM, traslladada a l'Hospital de Granollers on va ser intervinguda quirúrgicament i on restà ingressada durant 16 dies. Que com a conseqüència d'aquesta caiguda, i les lesions patides (trencament del seu braç hàbil) i la seva lenta recuperació, no ha pogut desenvolupar la seva activitat professional de perruquera a la seva pròpia perruqueria tenint que contractar una suplent.

Tots aquests arguments resulten documentalment acreditats amb tota la documentació aportada ja a l'expedient administratiu, i que aquí donen per reproduïda consistent en: el full de l'ambulància que la va recollir i la va dur a l'hospital: els informes metges des de la primera assistència: les sessions de fisioteràpia i rehabilitació fetes, amb indicació del preu pagat (com a franquícia) de 199,00 euros; la baixa i l'alta laboral de la SS; les nòmines de la perruqueria que ha tingut que contractar durant el període de baixa, per un total de 1.468,36 euros; els justificants de cotització a la SS de la suplent: i amb fotografies del lloc de l'accident on per culpa de lo lliscant de les rajoles, la senyora Rof va relliscar i caure (...).

(...) QUART.- Que com s'ha dit, a conseqüència de les lesions patides com a conseqüència de la caiguda i acreditades i de conformitat amb els informes mèdics

acompanyats i aplicant per analogia la Llei 30/1995, de 8 de novembre, d'Ordenació i Supervisió de les assegurances privades fixada pels accidents de trànsit, entenen que la indemnització procedent es la següent:

(...) Així doncs el principal de tota la quantitat que es reclama puja a 16.914,66 euros”.

Per la seva banda, la representació lletrada de l'administració demandada sol·licita que es dicti una sentència desestimatòria de les pretensions de l'actora. En primer lloc, l'administració demandada nega els fets i el nexa de causalitat. Nega l'existència de responsabilitat patrimonial per no concorre la relació de causalitat directa i exclusiva entre l'actuació de l'administració i l'incident ocorregut sent determinant l'actuació de la pròpia recurrent en la producció del mateix. Qüestiona la part demandada la pròpia caiguda tot aduint que no ha aportat cap testimoni; que no consta que la policia en tingués coneixement; i que els informes mèdics no fan referència a les circumstàncies de la caiguda al posar en relleu que en el informe del servei d'emergències (l'ambulància) únicament indica el lloc de l'assistència C/Rosselló amb C/ Ramon Llull) però no descriu la caiguda ni com es va produir la lesió. Per tant conclou que no hi han proves de com es va produir la caiguda. No s'acrediten els requisits per poder exigir responsabilitat patrimonial ni que el dany sigui imputable a l'administració pública i la relació causal entre el dany i el funcionament de l'administració pública. I per la hipòtesi que els fets siguin certs – cosa que qüestiona- sosté que concorre la manca de relació causal entre el dany i l'actuació de l'administració. També qüestiona l'informe pericial elaborat per la recurrent Sr. Daniel Lecina Lacueva de data 9 d'agost de 2018, pel temps transcorregut des de la seva elaboració, perquè no acredita l'incompliment pel que fa al grau lliscant de les rajoles ni pel que fa a la ubicació i pendent de la rampa i conclou que la rampa compleix amb la normativa i que la vorera no es pot considerar defectuosa perquè així es desprèn dels informes tècnics, tant del Cap del Servei d'Obres i Projectes de 27-10-2017 i el del Cap del Servei d'Obres i Projectes de data 18-11-2019 en resposta a l'informe pericial (aportat en l'acte de la vista oral). Per últim addueix que no consten altres caigudes en aquest punt, i així ho acredita l'informe al Cap de l'ODAC de la Policia Local de data 3-5-2017 i del Cap del Servei de Projectes de 17-10-2017 i també del Cap de l'ODAC de la Policia Local de data 14-11-2019 (aportat aquest últim en l'acte de la vista oral).

Es per això que conclou que aquesta conducta negligent trenca el nexa causal al canviar el curs normal dels esdeveniments. Conclou que l'accident no es va produir com a conseqüència del mal estat de la via (vorera) sinó a la manca d'atenció de la recurrent i si hagués circulat amb la precaució adequada pel lloc del sinistre i prestant la deguda atenció no hagués patit els danys al·legats sent per tan culpa exclusiva de la víctima.

S'adhereix amb les mateixes consideracions la part codemandada Mapfre, tot afegint subsidiàriament, pluspetició pel que fa a l'import de les lesions reclamades no reste verificades per cal perit.

TERCER.- Per a l'adequada resolució de les pretensions de les parts en aquest procés és necessari, en primer lloc, fixar el marc normatiu de la responsabilitat patrimonial extracontractual de les Administracions Públiques. En segon lloc, determinar la concurrència o no en el present cas dels requisits necessaris per declarar la responsabilitat patrimonial de l'administració demandada.

En aquesta línia, cal tenir en compte que a partir del principi de responsabilitat dels poders públics constitucionalment reconegut a l'article 9.3, com element expressiu dels valors superiors de l'ordenament jurídic propugnats per l'Estat social i democràtic de dret, el particular sistema de responsabilitat patrimonial de les Administracions Públiques té el seu fonament en l'article 106.2 de la Constitució, que assenyala: "*Los particulares, en los términos establecidos por la ley, tendrán derecho a ser indemnizados por toda lesión que sufran en cualquiera de sus bienes y derechos, salvo en los casos de fuerza mayor, siempre que la lesión sea consecuencia del funcionamiento de los servicios públicos*".

Aquest pronunciament de caràcter general va ser concretat per l'article 40 de la *Ley de Régimen Jurídico de la Administración del Estado* i posteriorment pels números 1 i 2 de l'article 139 de la derogada "*Ley 30/1992, de 26 de noviembre, de Régimen Jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común*", i pel "*Real Decreto 429/1993, de 26 de marzo, por el que se aprueba el Reglamento de los procedimientos en materia de responsabilidad patrimonial de las Administraciones Públicas*". De l'esmentat article 139 es desprèn que, "*los particulares tendrán derecho a ser indemnizados por las Administraciones Públicas correspondientes, de toda lesión que sufran en cualquiera de sus bienes y derechos, salvo en los casos de fuerza mayor, siempre que la lesión sea consecuencia del funcionamiento normal o anormal de los servicios públicos. En todo caso, el daño alegado habrá de ser efectivo, evaluable económicamente e individualizado con relación a una persona o grupo de personas.*" Avui regulat pel Capítol IV del Títol Preliminar de la vigent Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic LRJSP –art. 32 y ss. -, i per els articles 65, 67 i concordants de la Llei 39/2015, d'1 octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, LPACAP).

En el cas que aquí analitzem, a banda dels anteriors preceptes també és d'aplicació l'article 54 de la "*Ley 7/1985, de 2 de abril, de Bases de Régimen Local*", disposa que, "*Las Entidades locales responderán directamente de los daños y perjuicios causados a los particulares en sus bienes y derechos como consecuencia del funcionamiento de los servicios públicos o de la actuación de sus autoridades, funcionarios o agentes en los términos establecidos en la legislación general sobre responsabilidad administrativa*".

QUART.- Cal assenyalar que la manca d'atenció en el manteniment de les condicions mínimes de seguretat en els carrers s'ha considerat per la jurisprudència com constitutiva de responsabilitat patrimonial de l'administració municipal, donada la competència que els hi atribueixen els articles 25.2.d) i 26.1.a) de la "*Ley 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de las Bases de Régimen Local*" pel que fa a la conservació i manteniment de les vies

públiques urbanes. Així les SSTS de 10 i 22 de novembre de 1994 que es refereixen a la pavimentació de les vies públiques. La competència local de garantir la seguretat en la via pública, l'ordenació del tràfic de vehicles i persones en les vies urbanes i l'adequada pavimentació i conservació de les vies públiques locals per la circulació segura de vehicles i vianants es regula en els articles 25.2.a), b) i d) i 26.1.a) de l'esmentada "Ley 7/1985" en relació amb els articles 66.3.a), b) i d) i 67.a) del Decret Legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, del Text refós de la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya.

D'acord amb aquestes normes i amb reiterada i constant doctrina jurisprudencial d'aquest ordre jurisdiccional contenciós administratiu (des de la positivització en el nostre ordenament jurídic administratiu del sistema de responsabilitat administrativa extracontractual amb els articles 121 i següents de la *Ley de Expropiación Forzosa de 1954* i dels articles 40 i concordants de la posterior *Ley de Régimen Jurídico de las Administración del Estado de 1957*), els requisits que necessària i simultàniament han de concórrer per donar lloc al dret a ser indemnitzat a conseqüència de la responsabilitat patrimonial de l'Administració Pública són els següents:

1. L'existència i realitat d'un dany. Aquest dany per transformar-se d'un simple dany o perjudici en una autèntica lesió indemnitzable requereix, a la vegada, de:

- la concurrència simultània de tres circumstàncies fàctiques:
 - a) certesa o efectivitat;
 - b) individualització amb relació a una persona o grup de persones; i
 - c) possibilitat de ser avaluable econòmicament;
- l'antijuridicitat del dany, és a dir, que el particular no tingui el deure jurídic de suporta'l.

La jurisprudència entén per dany el que és cert, ja produït, no simplement possible, real, efectiu i avaluable econòmicament. Alhora el dany ha de ser individualitzable en relació a una persona o grup de persones, i antijurídic, de tal manera que si la persona té el deure jurídic de suportar la lesió, decau l'obligació d'indemnitzar.

2. La lesió antijurídica ha de ser imputable al funcionament normal o anormal dels serveis públics, en l'accepció més amplia d'aquest concepte que comprèn tant l'eventual responsabilitat per fets com per actes, lícits o il·lícits, així com per acció o per omissió o inactivitat administrativa.

Per la jurisprudència, el dany s'ha d'haver causat en virtut d'un acte emmarcat en la gestió pública, i és indiferent que la gestió del servei, això és, que el funcionament del servei públic, sigui normal o anormal, en tant que solament decau l'obligació d'indemnitzar en els supòsits de força major.

3. La relació de causalitat entre la lesió en sentit tècnic i el títol d'imputació, és a dir, el nexa causal entre el funcionament del servei públic i el dany o lesió produïts de tal manera que la lesió sigui conseqüència del funcionament del servei i no existeixin causes d'exoneració de la responsabilitat administrativa com la culpa de la pròpia víctima, la conducta de terceres persones o la força major.

Ha de concórrer un nexa causal entre l'activitat administrativa i el dany causat, assenyalant la STS de 6 d'octubre de 1998 que *"Aun cuando la jurisprudencia ha venido refiriéndose con carácter general a un carácter directo, inmediato y exclusivo para particularizar el nexa causal entre la actividad administrativa y el daño o lesión que debe concurrir para que pueda apreciarse responsabilidad patrimonial de las Administraciones Públicas, no queda excluido que la expresada relación causal -especialmente en los supuestos de responsabilidad por funcionamiento anormal de los servicios públicos- pueda aparecer bajo formas mediatas, indirectas y concurrentes, circunstancia que puede dar lugar o no a una moderación de la responsabilidad."*

Resulta d'això que encara que la jurisprudència del Tribunal Suprem té una concepció de la responsabilitat patrimonial com purament objectiva o de resultat, i que l'única qüestió rellevant i exigible és que sigui conseqüència del funcionament de l'administració, cal que concorri una relació de causa a efecte entre l'actuació administrativa i el dany invocat; doncs com assenyala la sentència del Tribunal Suprem de 13 de novembre de 1997 *"aun cuando la responsabilidad de la Administración ha sido calificada por la jurisprudencia de esta Sala como un supuesto de responsabilidad objetiva, no lo es menos que ello no convierte a la Administración en un responsable de todos los resultados lesivos que puedan producirse por el simple uso de instalaciones públicas, sino que, como antes señalamos, es necesario que esos daños sean consecuencia directa e inmediata del funcionamiento normal o anormal de aquélla."*

Així mateix, la sentència del Tribunal Suprem de 14 d'octubre de 2003 assenyala: *"la prestación por la Administración de un determinado servicio público y la titularidad por parte de aquella de la infraestructura material para su prestación no implica que el vigente sistema de responsabilidad patrimonial objetiva de las Administraciones Públicas, convertida a éstas, en aseguradoras universales de todos los riesgos, con el fin de prevenir cualquier eventualidad desfavorable o dañosa para los administrados que pueda producirse con independencia del actuar administrativo, porque de lo contrario, como pretende el recurrente, se transformaría aquél en un sistema providencialista no contemplado en nuestro ordenamiento Jurídico."*

4.- En darrer terme, cal que la reclamació s'interposi dins del termini legalment establert (STS de 3 d'octubre de 2000).

CINQUÈ.- Pel que fa la càrrega de la prova correspon inicialment a qui reclama, d'acord amb la regla establerta tradicionalment a l'article 1214 del Codi Civil, i ara a l'article 217.2 de la Llei d'Enjudiciament Civil, de forma que quan es planteja el compliment d'una obligació per part d'altri –en aquest cas l'obligació de respondre dels danys

causats- *“el litigante que reclame dicho cumplimiento debe acreditar los hechos constitutivos de su pretensión y los necesarios para el nacimiento de la acción ejercitada y la parte oponente ha de establecer los elementos obstativos de la misma”* (STS 3ª sec. 7ª, 20-04-1999). Aquest principi es tradueix en l'àmbit de la responsabilitat patrimonial en el fet que la càrrega de la prova correspon inicialment a qui planteja la reclamació. En aquest sentit s'expressa el Tribunal Superior de Justícia del País Basc en la sentència d'11 de novembre de 1999: *“es a la parte demandante a quien corresponde, en principio, la carga de la prueba sobre las cuestiones de hecho determinantes de la existencia, de la antijuridicidad, del alcance y de la valoración económica de la lesión, así como del substrato fáctico de la relación de causalidad que permita la imputación de la responsabilidad a la Administración.”*

En canvi, que la càrrega de provar que la inicial imputació del dany al servei públic excedeix els estàndards exigibles correspon a l'Administració en expressió del principi de facilitat probatòria (TC 2ª, S 17-01-1994, núm. 7/1994) i del principi general "semper necesitas probandi incumbit illi qui agit", deduïble del article 217.2 de la Llei d'Enjudiciament Civil. Dit en termes de la sentència del Tribunal Superior de Justícia del País Basc de 8 de juny de 2000, (EDJ 2000/30951), *“es a la parte demandante a quien corresponde, en principio, la carga de la prueba sobre las cuestiones de hecho determinantes de la existencia, de la antijuridicidad, del alcance y de la valoración económica de la lesión, así como del substrato fáctico de la relación de causalidad que permita la imputación de la responsabilidad a la Administración. En tanto que, en el caso de ser controvertido, le corresponde a la Administración la acreditación de las circunstancias de hecho que definan el estándar de rendimiento ofrecido por el servicio público para evitar las situaciones de riesgo de lesión patrimonial; y, también, le corresponde la carga de probar la concurrencia de acontecimientos que producen la ruptura del nexo causal, no siendo exigible de la parte reclamante ni demostrar que la Administración que causó el daño procedió con negligencia, ni probar que quien padeció el perjuicio actuó con prudencia (sentencias de la Sala Tercera (6ª) del Tribunal Supremo de 9 de marzo y 28 de octubre de 1998).”*

SISÈ.- Tenint en compte el contingut dels fonaments jurídics anteriors haurem d'examinar, en aquest cas, les qüestions següents:

- Si a conseqüència de l'activitat administrativa o de la prestació d'un servei públic, tant si aquests es gestionen de forma directa com indirecta, podia existir un dany efectiu, individualitzable i susceptible d'avaluació econòmica.
- Si entre l'activitat administrativa i el dany produït existeix nexa de causalitat.
- Si, en el supòsit de concórrer els anteriors requisits, el dany sofert pot ser considerat antijurídic pel fet de no existir una obligació del particular de suporta'l.

De l'examen de la documentació aportada a aquest procés així com de la prova practicada és pot constatar en primer lloc:

a) La certesa de la caiguda i de les lesions

Sosté la recurrent que el dia 13/10/2015 –dia plujós- al voltant de quarts de cinc de la tarda amb ocasió d'anar caminant pel C/ Ramon Llull cantonada amb el C/ Rosselló de Granollers, al passar per damunt de les rajoles del desnivell de la vorera existent tot just al creuar el carrer pel xamfrà i pas de vianants, va relliscar i caure al terra, ocasionant-li les lesions que descriu en el seu escrit de demanda el qual import indemnitzatori reclama.

Com afirma la part demandada – que qüestiona la pròpia caiguda- tot aduint que no ha aportat cap testimoni; que no consta que la policia en tingués coneixement; i que els informes mèdics no fan referència a les circumstancies de la caiguda al posar en relleu que en el informe del servei d'emergències (l'ambulància) únicament indica el lloc de l'assistència C/Rosselló amb C/ Ramon Llull) però no descriu la caiguda ni com es va produir la lesió. Per tant conclou que no hi han proves de com es va produir la caiguda.

De la documentació i prova obrant a l'expedient sobre la certesa de la caiguda i les lesions patides com a conseqüència de la mateixa resten acreditades mitjançant els informes mèdics, en concret, els informes mèdics, com son el "Justificant d'assistència" i "Nota de ingreso" i l'informe d'alta de l'Hospital General de Granollers del dia dels fets, aportats per la part recurrent a les presents actuacions (folis 6 a 9 de l'exp. adm.).

b) La inexistència de nexa causal.

Ara bé, si no es qüestiona la pròpia caiguda no obstant no compartim les consideracions jurídiques sobre la responsabilitat patrimonial de l'administració. En absolut, no resulta acreditat en les presents actuacions el nexa relacional causal i la conseqüent atribució de responsabilitat de l'administració demandada.

Doncs bé analitzats els fets en virtut dels quals es sol·licita la indemnització dels danys produïts s'aprecia que no concorren tots i cadascun dels elements necessaris per exigir la responsabilitat a l'Administració. I aquesta conclusió s'arriba a partir de la prova practicada a les presents actuacions documentals i pericial que ens du a concloure que no concorre el nexa causal generador de la responsabilitat reclamada.

De l'examen dels informes elaborats en el decurs de l'expedient de responsabilitat, en concret:

A) Documentals. Informes tècnics

1.- L'Informe de l'arquitecte tècnic municipal de 20-1-2017 (folis 67 i 68 de l'exp. adm.) en el que afirma,

“ S’observa que en el sentit longitudinal del carrer Ramon Llull existeix un pas de vianants per creuar el carrer Rosselló. A banda i banda del pas de vianants existeix un rebaix de la vorera que serveix de gual de vianants. El paviment d’aquests guals és de peça prefabricada de morter amb acabat llis, a excepció d’una franja central de 40 cm. Que es amb peça prefabricada de morter amb acabat ratllat i que serveix com a guia per a les persones amb deficiències visuals”.

Que s’ha consultat les peticions de servei realitzades per la Unitat Operativa de Serveis d’aquest carrer des del 13 d’octubre de 2015, i no existeix cap petició que faci referència explícita a aquests fets”.

2.- Informe del Cap del Servei d’Obres i Projectes de 27-10-2017 (foli 72 de l’exp. adm.) segons el qual es conclou,

a) *Que una vegada inspeccionat sobre el terreny l’estat actual de les rampes del gual de pas de vianants a les cantonades de la vorera nord del carrer Ramon Llull amb el carrer Rosselló, s’observa que el seu paviment està format per peces de panot ratllat i de nou pastilles, i peces amb acabar superficial llis.*

b) Que els materials utilitzats per fer urbanització a carrer compleixen amb les exigències de la normativa vigent en el moment de la seva execució.

c) Que no té coneixement que s’hagin produït altres caigudes per aquest motiu en el mateix indret”.

3.- Informe del Cap del Servei d’Obres i Projectes de data 18-11-2019 en resposta a l’informe pericial (aportat en l’acte de la vista oral) segons el qual el paviment del gual esta format per peces fabricades per a us a l’espai exterior. Afegeix,

“ Que a l’execució dels guals de vianants es consideren els paràmetres i exigències de la normativa vigent d’urbanització (en referència a característiques de materials d’accessibilitat, seguretat vial (...)) amb els condicionants que presenten les pre existències. Aquest cas es tracta d’una actuació puntual per tal de millorat l’accessibilitat del pas de vianants existent, havent d’adaptar el nou gual a les voreres confrontants existents amb unes transicions de rasant de la manera més suau possible. La impossibilitat de modificar els pendents de les voreres existents, en aquestes actuacions puntuals, dificulta moltes vegades, el compliment estricte de la normativa d’accessibilitat vigent, en quant a amplades i pendents.

Que, tal i com esmena la normativa d’accessibilitat vigent, la seva aplicació a qualsevol espai urbanitzat es susceptible a ajusts raonables, entenent com a tals les modificacions i adaptacions necessàries i adequades que no imposin una càrrega desproporcionada o indeguda”.

4.- Informe al Cap de l’ODAC de la Policia Local de data 3-5-2017 (foli 68 de l’exp.

adm.) segons el qual *“que consultats els arxius policials no consta cap dada en relació als fets del vostre ofici, Que no consta cap intervenció puntual relativa a la vostra petició”*.

5.- Informe del Cap del Servei d'Obres i Projectes de 27-10-2017 (foli 72 de l'exp. adm.) segons el qual *“que no es té coneixement que s'hagin produït altres caigudes per aquest motiu en el mateix indret”*.

6.- Informe del Cap de l'ODAC de la Policia Local de data 14-11-2019 segons el qual, *“que consultats els arxius policials no consta cap incident relacionat amb caigudes de persones en la confluència del carrers Ramon Llull i Carrer Rosselló, entre les dates 31-10-2016 (ultima data analitzada en informe policia Local que consta a l'expedient) i el 13-11-2016 (data en que s'elabora en l'informe).*

B) Pericial

Informe pericial elaborat a instància de l'actora pel perit Sr. Daniel Lecina Lacueva

1.- Es qüestiona per la part demandada el referit informe tot adduint que va ser elaborat en data 9 d'agost de 2018, i per tant quasi 3 anys després de la caiguda produïda en data 13-10-2015, es a dir, tenint en compte el període de temps transcorregut des de la seva elaboració.

En la comprovació de l'estat de la vorera pel perit a l'agost de 2018 descriu alguns desperfectes que constata com rampa relliscosa, alguna rajola trencada o rajola solta. Ara bé en l'acte de la vista oral una vegada ratificat el mateix pel Sr. Lecina constata a preguntes de la part codemandada que el lloc concret de la caiguda no es produeix ni en la rajola trencada ni solta sinó per trepitjar la rampa relliscosa al seu entendre.

2.- Pel que fa a l'incompliment de la normativa en allò referent al grau lliscant de les rajoles.

Si bé el perit esmenta que existeixen un estàndards de les rajoles unes normes UNE conclou *“El único laboratorio actual para realizar pruebas homologadas (por ENAC Entidad Nacional de Acreditación) in situ es Wessex Laboratorio”* foli 14 de l'informe raó per la qual cal concloure que el motiu al·legat per la recurrent com a causa de la caiguda es l'estat relliscós de les rajoles no resulta analitzat per el perit. A preguntes de la part demandada relata que efectivament no es van realitzar les proves per el referit laboratori però que de la simple visió de les mateixes ja se'n dedueix que son relliscoses.

3.- Pel que fa a l'incompliment de la normativa pel que fa a la ubicació i pendent de la rampa.

La part demandada addueix que el motiu al·legat per la recurrent i examinat pel perit es desvia de les rajoles relliscoses i afegeix un nou motiu consistent en la rampa incompleix els requisits pel que fa a la ubicació i pendent.

D'altra banda, la part demandada acredita que la rampa no incompleix cap normativa.

Pel que fa al codi tècnic d'edificació diu el perit que no es d'aplicació aquesta normativa per estar construït anteriorment –foli 14 de l'informe pericial-

En el present supòsit s'ha de valorar –atès els resultats contradictoris- d'una part l'informe pericial emès per la part actora i d'altra, els informes tècnics elaborats pels tècnics municipals.

Pel que fa al valor probatori de l'informe tècnic emès per els tècnics municipals, aquest jutjat ve dient,

"(...) Llegados a este punto es consolidada y pacifica la doctrina jurisprudencial al señalar al otorgar una mayo validez de los informes emitidos por los técnicos de las administraciones públicas frente a los dictámenes de parte, entre muchas otras, la sentencia del Tribunal Supremo de fecha 25-7-2003 cuya fundamentación jurídica pasamos a reproducir:

"(...) Ha sido postura constante de la jurisprudencia del Tribunal Supremo, que en la apreciación de la prueba pericial o informes técnico, han de gozar de preferentes garantías en la estimación de los mismos, los emitidos por los técnicos municipales. y por los dictámenes periciales emitidos con las garantías de los artículos 610 y siguientes de la L.E.C. de 1881, vigente al dictarse la sentencia recurrida, dadas las condiciones de objetividad e imparcialidad de que gozan tales informes o dictámenes, condiciones que aún concurren con mayor relevancia en los dictámenes periciales emitidos en los autos en la práctica de la prueba pericial, sobre todo cuando de las actuaciones puede derivarse alguna responsabilidad patrimonial imputable a la Administración (...)"

En efecto, examinada la prueba obrante en el presente proceso, ya de entrada debe señalarse que ante la existencia de informes y dictámenes contradictorios ofrecidos por la parte actora y demandada es doctrina reiterada que proceden dar mayor fuerza y valor a aquellos revestidos de una mayor imparcialidad y fuerza de convicción, en especial los emitidos por los servicios técnicos de la administración si reúnen esas condiciones como en el presente caso (...)"

Fent una valoració de la prova practicada a les presents actuacions advertim que el lloc on afirma la recurrent on es produeix la lamentable caiguda es caracteritza per ser un lloc de pas, en concret, un pas de vianants per creuar el carrer Rosselló de la localitat de Granollers en el que existeix un rebaix de la vorera que serveix de gual de vianants i que pel que fa al seva composició el paviment d'aquests guals és de peça prefabricada de morter amb acabat llis, a excepció d'una franja central de 40 cm., que es amb peça prefabricada de morter amb acabat ratllat i que serveix com a guia per a les persones amb deficiències visuals, per tant, tal com s'aprecia a les fotografies és perfectament visible per una persona que circula amb un mínim de diligència amb la seva circulació. I més en aquell casos, com el aquí examinat que la deambulació es produeix en un dia plujós en que s'ha d'extremar la seva circulació per esdevenir més relliscós que en una superfície seca.

Cal significar que l'accident no es va produir com a conseqüència del mal estat de la via sinó a per la manca d'atenció del recurrent, la qual insistim resulta clarament visible. Si hagués circulat prestant la deguda atenció no hagués patit les lesions i els danys al·legats sent per tan culpa exclusiva de la víctima.

Per últim, no es tenen constància d'altres accidents en aquesta vorera de la via.

Fent una valoració de la prova documental i pericial practicada a les presents actuacions advertim que la zona (vorera) en que es produeix la caiguda es tracta d'una rampa existent en un gual del qual es comprova que es troba dins dels estàndards de seguretat socialment exigibles i que compleix la normativa. D'altra banda, la rampa esmentada resulta fàcilment perceptible si es té un mínim de cura i atenció en la circulació –i aquesta cura resulta més exigible en un dia plujós- raó per la qual no es pot atribuir a un suposat mal estat de manteniment i conservació de la referida via (vorera) com a causa de l'accident i per ser una superfície relliscosa aspecte al·legat per la recurrent però no acreditat per cap element de prova adient.

En aquest ordre d'idees, i com ve dient aquest jutjat amb ocasió d'altres recursos en el que s'examinen caigudes a la via pública, i que tot seguit reproduïm:

"(...) En este punto no puede tomarse en consideración la tesis de la parte actora al señalar el deficiente estado de conservación y mantenimiento del referido tramo de la acera en el que se produce la caída. Y todo ello se deduce tras la prueba practicada y del examen de la documentación obrante en el expediente administrativo se advierte que se trata de un tramo en el que prestando la atención socialmente exigible al deambular debería haber sido superado o evitado sin ninguna dificultad, tratándose por ello de una desafortunada caída por la falta de percepción del elemento en cuestión. La actora tropezó en la acera, pero por culpa de ella misma y falta de cuidado pues lo que ella califica como mal estado de la acera, no tiene que ocasionar caídas, pues las calzadas y vías públicas están cuajadas de desniveles frente a los cuales los ciudadanos deben actuar con la debida atención.

En consecuencia, no aparece acreditado que los daños realmente sufridos por la caída fueran debidas a una acción u omisión por parte del Ayuntamiento demandado sino que, eventualmente, fue debida a una falta de cuidado o atención de la actora, extremo del que en modo alguno puede responsabilizarse al Ayuntamiento.

Como ha sido declarado por diversas sentencias de Tribunales Superiores de Justicia, entre otros el de la Rioja en sentencia de 16-10-2003, que han resuelto sobre la frecuente contingencia de tales accidentes, la relación de causalidad entre la actuación administrativa y el daño causado por el accidente pasa por contrastar si los hechos fueron consecuencia de la inobservancia por la administración del estándar de eficacia que es exigible a los servicios municipales de conservación o, por el contrario de la falta de diligencia y de atención que es exigible para deambular por la vía pública a los peatones o el grado de cumplimiento del deber del peatón de extremar el cuidado en la deambulación cuando el mal estado del vial fuera visible (STJ de Cataluña de 8-2-2006). En este mismo orden de ideas, teniendo en cuenta que la pertinencia de la responsabilidad surge cuando el obstáculo de la calle obliga a superar lo que es el normal límite de atención exigible en el deambular y que no puede exigirse una total uniformidad en la vía pública, pero sí que el estado de la vía sea suficientemente uniforme como para resultar fácilmente superable con un nivel de atención exigible socialmente, y que cuando se requiera un nivel de atención superior surge la relación de causalidad al no romperse la citada relación por hecho de tercero o de la propia víctima (STJ de Cataluña de 7-7-2008). De tal modo que no procederá declarar la existencia de responsabilidad cuando la actora conocía las obras que se estaban realizando así como su estado manifiesto, por lo que debía adaptar su deambulación a tales circunstancias (STJ de Cataluña de 5-3-2008).

Por último, es en este contexto, que no puede obviarse la necesaria consideración relativa a que el sistema de responsabilidad patrimonial objetiva de la Administración no contempla la existencia de una Administración providencialista que tenga que prevenir cualquier eventualidad como una aseguradora universal de riesgos; "(...) el nexo causal entre la actuación de la Administración y el evento dañoso, debe analizarse desde la óptica de la teoría de la causalidad adecuada, según la cual es preciso identificar un acto o hecho sin el cual no es concebible que otro hecho o consecuencia se produzca, sin que baste por sí sola la concurrencia de la condición, pues es necesario que resulta idónea para producir el daño, atendidas todas las circunstancias del caso. Así únicamente en el caso de que exista una adecuación objetiva entre acto y evento, lo que se ha llamado verosimilitud del nexo, puede derivarse responsabilidad para la Administración, lo que excluye los actos indiferentes, los inadecuados y la fuerza mayor. El nexo causal entre la actuación de la Administración y el daño causado deberá ser exclusivo, sin interferencias de elementos extraños, lo que no es incompatible con la imputación de responsabilidad de la Administración por inactividad que se cifra en insuficiente eficacia en relación con los estándares normales y exigibles de rendimiento (...)" (Audiencia Nacional, Sala de lo Contencioso-administrativo, Sección 6ª, Sentencia de 8 de Mayo de 2002).

Se rechaza la existencia de relación de causalidad, y ante la falta de constatación, en definitiva, de la exigida relación de causalidad entre el funcionamiento de los servicios municipales y la concreta caída de la reclamante, como presupuesto necesario para estimar un supuesto de responsabilidad patrimonial, exige necesariamente el rechazo de la pretensión por ella deducida”.

En definitiva al no haver quedat acreditat que la causa determinant del dany sigui imputable al funcionament de l'administració s'ha de desestimar el recurs.

SETÈ.- Segons la vigent redacció de l'art. 139 de la vigent la vigente redacción del artículo 139 Llei 29/1998, *“En los supuestos de estimación o desestimación parcial de las pretensiones, cada parte abonará las costas causadas a su instancia y las comunes por mitad, salvo que el órgano jurisdiccional, razonándolo debidamente, las imponga a una de ellas por haber sostenido su acción o interpuesto el recurso con mala fe o temeridad”.* En el present supòsit procedeix indicar que no s'aprecia mala fe o temeritat en les parts que determini una especial imposició de les costes processals.

Atesos els fonaments esmentats,

HE RESOLT desestimar el recurs presentat per la part actora contra l'acte administratiu impugnat que es confirma per no ser contrari a dret. Sense l'expressa imposició de costes.

Contra aquesta sentència no es pot interposar cap recurs ordinari, de conformitat amb allò que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

La magistrada jutgessa

PUBLICACIÓ. Faig constar que avui la magistrada jutgessa ha llegit i publicat aquesta sentència en audiència pública. En dono fe

Les persones interessades queden informades que les seves dades personals s'han incorporat al fitxer d'assumptes de l'oficina judicial, sota la custòdia i responsabilitat d'aquesta, on es conservaran amb caràcter confidencial i únicament per al compliment de la tasca que té encomanada, i es tractaran amb la màxima diligència.

Així mateix, queden informades que les dades que conté aquesta documentació són reservades o confidencials, que l'ús que se'n pugui fer ha de quedar circumscrit a l'àmbit del procés, que se'n prohibeix la transmissió o comunicació per qualsevol mitjà o procediment i que s'han de tractar exclusivament per a finalitats pròpies de l'Administració de justícia, sens perjudici de les responsabilitats civils i penals establertes per al cas que se'n faci un ús il·legítim (Reglament EU 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell i Llei orgànica 3/2018, de 6 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals).

Mensaje LexNET - Notificación

Fecha Generación: 16/12/2019 16:08

Mensaje

IdLexNet	201910312170905
Asunto	Notifica sentencia Procedimiento abreviado
Remite	Órgano JUTJAT CONTENCIÓS ADMINISTRATIU N. 1 de Barcelona, Barcelona [0801945001]
Destinatarios	Tipo de órgano JDO. DE LO CONTENCIOSO ENTRENA LLORET, OSCAR [707]
Fecha-hora envío	Colegio de Procuradores Il·lustre Col·legi dels Procuradors de Barcelona 16/12/2019 13:47
Documentos	0801945001_20191216_1258_14694726_00.pdf (Principal) Hash del Documento: a74ff5665d210ff88f9d733a84fa11ed66b91da
Datos del mensaje	Procedimiento destino PAB N° 0000336/2018 Detalle de acontecimiento Notifica sentencia

Historia del mensaje

Fecha-hora	Emisor de acción	Acción	Destinatario de acción
16/12/2019 16:08	ENTRENA LLORET, OSCAR [707]-Il·lustre Col·legi dels Procuradors de Barcelona	LO RECOGE	
16/12/2019 13:47	Il·lustre Col·legi dels Procuradors de Barcelona (Barcelona)	LO REPARTE A	ENTRENA LLORET, OSCAR [707]-Il·lustre Col·legi dels Procuradors de Barcelona

(*) Todas las horas referidas por LexNET son de ámbito Peninsular.

